

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Wojciech Kottik

Protokolant – st. sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

w obecności oskarżyciela publ. M. R.

po rozpoznaniu w dniach 15 lutego i 22 marca 2017r., sprawy

M. O.

córki M. i M. z domu N.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 23 listopada 2016 r., około godziny 17¹⁰ w D. na ul. (...) kierując pojazdem m-ki F. (...) nr rej. (...) nieodpowiednio ustawiła pojazd na jezdni przed zmianą kierunku jazdy oraz błędnie zasygnalizowała manewr zmiany kierunku jazdy w wyniku, czego doprowadziła do zderzenia z pojazdem O. (...) o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 2 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinioną **M. O.** uznaje za winną tego, że w dniu 23 listopada 2016r., około godziny 17¹⁰ w D. na ul. (...) kierując pojazdem m-ki F. (...) nr rej. (...) podczas zmiany kierunku jazdy nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) doprowadzając w efekcie do zderzenia z tym pojazdem powodując uszkodzenia pojazdów i zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego tj. czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1, 2 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to z mocy **art. 86 § 1 kw** skazuje ją na **karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) złotych;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2016 r. **obwiniona M. O.** kierowała pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...). Poruszała się jednokierunkowym odcinkiem ul. (...) w kierunku skrzyżowania z ul. (...) w D.. (...) dojechaniu do przecięcia tej ulicy z ul (...) zatrzymała się jako drugi pojazd przed linią warunkowego zatrzymania umieszczona przed wjazdem na ul. (...). Obwiniona ustawiła pojazd bliżej lewej krawędzi jezdni. Nie miała włączonego kierunkowskazu, a ustawienie jej pojazdu sugerowało, iż zamierza wykonać manewr skrętu w lewo w kierunku ronda lub na wprost na pobliski parking.

Chodnikiem przy ul. (...) w stronę skrzyżowania z ul. (...) przechodziły znajome obwinionej - E. W. (1) oraz M. M. (2). W tym samym czasie, w tym samym kierunku ulicą (...) jechał pokrzywdzony T. B. (1) kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...). Miejsce pasażera z przodu jego pojazdu zajmowała jego żona M. B. (1). Pokrzywdzony dojeżdżając do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) zauważył stojący pojazd obwinionej bez włączonego kierunkowskazu. Pojazd stojący przed obwinioną wjechał już na skrzyżowanie skręcając w lewo i z uwagi na utrudnienia w ruchu zablokował obwinionej możliwość wjazdu przez skrzyżowanie w kierunku ronda. T. B. zamierzał na tym skrzyżowaniu skręcić w prawo w ul. (...). Podjechał do stojącego samochodu obwinionej i zaczął go omijać z prawej strony, ponieważ z uwagi na szerokość pasa jezdni ul. (...) w tym miejscu mogą bezkolizyjnie minąć się dwa pojazdy. Gdy pokrzywdzony był już na wysokości przedniego błotnika pojazdu F. obwiniona włączyła nagle prawy kierunkowskaz i bez zachowania szczególnej ostrożności wykonała manewr zmiany kierunku ruchu skręcając w prawo i uderzając w omijający ją samochód pokrzywdzonego. O. pojazdy zatrzymały się. Po chwili rozmowy oboje kierujący zjechali do prawej krawędzi jezdni. Z uwagi na brak możliwości porozumienia uczestnicy zawiadomili o zdarzeniu Policję. Przybyli na miejsce policjanci z miejscowego komisariatu A. S. i J. P. polecieli kierującym aby przestawili samochody na pobliski parking. Z uwagi na rozbieżne wersje przedstawione przez uczestników zdarzenia i brak możliwości rozmowy ze świadkiem E. W., która oddaliła się przed ich przybyciem, nie nakładali na żadnego z kierujących mandatu karnego.

(dowody: notatka urzędowa k. 1, karta zdarzenia drogowego k. 3, zdjęcia miejsca zdarzenia k. 28-31, płyta (...) ze zdjęciami uszkodzeń pojazdów k. 34, zdjęcia skrzyżowania k. 45-51, zeznania E. W. k. 32v., zeznania J. P. k. 33, zeznania A. S. k. 33, zeznania M. B. k. 33-33v., zeznania T. B. k. 33v.)

Po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających M. O. została obwiniona o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw polegającego na tym, że w dniu 23 listopada 2016 r. około godziny 17:10 w D. na ul. (...) kierując pojazdem m-ki F. (...) nr rej. (...) nieodpowiednio ustawiła pojazd na jezdni przed zmianą kierunku jazdy oraz błędnie zasygnalizowała manewr zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z pojazdem O. (...) o nr rej. (...) czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W toku przeprowadzonego postępowania obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Wyjaśniła, że jej zdaniem ona stała prawidłowo na jezdni, bo zamierzała pojechać na wprost – na parking, po drugiej stronie skrzyżowania, już przy ul. (...). Podkreśliła, że sygnalizowała zamiar zmiany kierunku jazdy. Jej zdaniem w momencie zderzenia stała i miała włączony prawy kierunkowskaz, a kierujący O. uderzył w jej prawy bok.

(wyjaśnienia – k. 32-32v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionej poza informacjami dotyczącymi miejsca zdarzenia i miejsca do, którego zamierzała udać się obwiniona nie zasługują na wiarę. Są one sprzeczne nie tylko z zeznaniami bezpośrednich świadków zdarzenia – kierowcy i pasażera samochodu marki O., ale również z zasadami logicznego rozumowania. Gdyby bowiem przyjąć, jak twierdzi to obwiniona, że w momencie zderzenia faktycznie stała na środku ulicy (...) (równoległe do jej osi) ta aby doszło do uszkodzeń pojazdów jakie stwierdzono u nich podczas oględzin, kierujący samochodem marki O. musiałby skręcić w lewo i celowo uderzyć w pojazd obwinionej. Jest to oczywiście niemożliwe i nielogiczne, skoro kierujący O. (...) B. zamierzał skręcić w prawo w ul. (...). Tym samym Sąd uznał, że wersja zdarzenia przedstawiona przez T. B. (1) i jego małżonkę, a zarazem pasażerkę O. brzmi zdecydowanie bardziej wiarygodnie. Co więcej z relacji tych świadków, którą potwierdzili również funkcjonariusze Policji interweniujący na miejscu zdarzenia, wynika, że obwiniona już po kolizji deklarowała, że z uwagi na zablokowanie jej możliwości skrętu w lewo nie mogła zdecydować się, w którą stronę ma pojechać. Tym samym logicznie rzecz biorąc decyzję o skręcie w lewo mogła podjąć dopiero w ostatniej chwili, w momencie, w którym była już omijana przez pojazd kierowany przez T. B.. Za tym, że do zderzenia pojazdów doszło gdy ich osie wzdłużne były ustawione pod kątem zdecydowanie bliższym 45 stopniom przemawiają uszkodzenia pojazdów widoczne na zdjęciach z płyty z k. 34.

Wbrew deklaracji obwinionej, jej zapewnieniom o tym, że w momencie zderzenia stała wcale tak jednoznacznie nie potwierdzają zeznania jej koleżanki – świadka E. W., która stwierdziła jedynie, że „pojazd obwinionej, chyba stał”, a jak wykazano to wyżej w świetle dowodów fizycznych te zapewnienia obwinionej są nielogiczne.

Jako niewiele wnoszące do sprawy Sąd uznał zeznania świadka M. M., która jak stwierdziła nie widziała samego zderzenia.

Tym samym Sąd uznał, że zebrane dowody pozwalają na ustalenie, że obwinionej można przypisać sprawstwo czynu polegającego na wykonaniu manewru zmiany kierunku ruchu bez zachowania szczególnej ostrożności i nieustąpienia pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem m-ki O. i doprowadzenie do zderzenia z nim i spowodowanie uszkodzenia pojazdów i zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, a więc czynu wyczerpującego dyspozycje przepisów art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1, 2 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Obwiniona jeśli nawet zasygnalizowała przez włączenie kierunkowskazu zamiar wykonania manewru zmiany kierunku ruchu w prawo to uczyniła to dopiero w ostatniej chwili, w zasadzie jednocześnie ze zmianą kierunku ruchu. Nie dała tym samym szansy na możliwość uniknięcia zderzenia kierującemu O. wykonującemu manewr omięcia jej samochodu. Sąd dokonał stosownej korekty opisu czynu ostatecznie przypisanego obwinionej aby odpowiadał on faktycznemu przebiegowi zdarzenia i przyjętej kwalifikacji prawnej.

Podkreślenia wymaga fakt, iż „szczególna ostrożność” jest kwalifikowaną postacią ostrożności, polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003 r., sygn. akt III KK(...), OSNKW 2003 poz. 886). Szczególna ostrożność przy podejmowaniu manewru zmiany kierunku ruchu oznacza, że kierujący pojazdem powinien mieć zapewnioną widoczność pełnego odcinka drogi niezbędnego do wykonania tego manewru, a także prawidłowej ocenie odległości w jakiej znajduje się pojazd nadjeżdżający na pasie ruchu, na który chce wjechać kierujący pojazdem.

Lekkomyślne podjęcie manewru zmiany kierunku ruchu przez obwinioną, która skręcając nagle w prawo zajęła drogę omijającą ją z tej strony kierującemu pojazdem O., spowodowało zderzenie, które skutkowało na szczęście tylko uszkodzenia pojazdów.

Wymierzając obwinionej karę grzywny w wymiarze 300 zł Sąd brał pod uwagę przede wszystkim brak informacji o dotychczasowej karalności obwinionej, co świadczy o tym, że zdarzenie miało incydentalny charakter. Istotną okolicznością łagodzącą było również to, że zdarzenie nie spowodowało żadnych poważniejszych uszkodzeń.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu kara wymierzona obwinionej jest adekwatna do stopnia jej zawinienia i społecznej szkodliwości jej czynu. Tak ukształtowana spełni cele wychowawcze w stosunku do obwinionej i swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwolnił obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty i zryczałtowanych wydatków postępowania, uznając, iż byłyby dla niej nadmiernym ciężarem.